

И като гледа, какъ хубавитѣ му вишневи очи свѣтятъ отъ благодѣло и мекота, какъ мургавото му лице е озарено отъ мисль и вѣра — сждникътъ клюмна очудено глава и се запита: може ли тоя слабичкъ мжжъ съ чиста салтамарка и спретнати дѣнести гащи да е противъ царщината!

После беятъ наведи глава да си спомни, какво казваше бунтовникътъ.

... Тѣй ... Признава. Той събралъ комитѣ; билъ въ Дрѣновския манастиръ. Получавалъ вестникъ „Право“. Четѣлъ книги за свободата ... Вѣрва, че ще пропадне царщината на султана ... билъ поетъ ... Пишалъ пѣсни... Лошо!.. Де да се заловишъ, че да го отървешъ отъ вжжето.

Както мислѣше, просвѣтна му нѣщо и вдигна глава. Той се обърна къмъ защитника на Бача Кира.

— Джовани ефенди, — подзе беятъ, — хора, които четатъ много книги, не ставатъ ли малко побъркани?

— И азъ тѣй мисля, — подзе защитника ... Тѣй е. Защото какъ може инѣкъ ... човѣкъ съ здравъ умъ да мисли, че току тѣй ще падне една царщина, която цѣлъ свѣтъ владѣй, която отъ паметивѣка царува и подъ чиято власть всичко благоденствува ... Тѣй мисля и азъ!

Погледътъ на Али Шефикъ бей просвѣтна. Той бѣ трогнатъ отъ думитѣ на защитника. И само за това, че предъ толкова хора се казаха такива хубави думи за царството имъ, той бѣ готовъ на всепрощение.

— Тѣй е, ефенди Джовани! ... Правъ си. Това, което е направилъ този даскалъ, е лудостъ. А лудия заслужава милостъ.